

УКРАЇНА
Житомирський апеляційний суд

Справа №761/26399/21 Головуючий у 1-й інст. Драч Ю. І.
Категорія 44 Доповідач Борисюк Р. М.

ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 лютого 2026 року

Житомирський апеляційний суд у складі:

головуючого судді Борисюка Р.М.,
суддів Павицької Т.М., Шевчук А.М.,

розглянувши у письмовому провадженні у місті Житомирі цивільну справу № 761/26399/21 за позовом Державної установи «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України» до Желтухіна Олексія Володимировича про відшкодування майнової шкоди,

за апеляційною скаргою Желтухіна Олексія Володимировича на рішення Корольовського районного суду міста Житомира від 22 травня 2025 року, ухвалене під головуванням судді Драча Ю.І. у місті Житомирі,

В С Т А Н О В И В :

У липні 2021 року представник Державної установи «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України» (далі ДУ «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України», Інститут, Позивач) звернулася з даним позовом, в якому просила стягнути з Желтухіна О.В. на їх користь витрачені на його підготовку кошти у розмірі 29 858,90 грн та 2 270,00 грн судових витрат.

Позов мотивувався тим, що наказом директора ДУ «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України» № 06-3 7/к від 11 червня 2021 року, винесено на виконання рішення Вченої ради Інституту від 10 червня 2021 року та у відповідності до статті 15 «Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)» щодо Желтухіна О.В., якого було відраховано з числа аспірантів Інституту без права поновлення на навчання в аспірантурі за державним замовленням за грубі порушення правил навчання в аспірантурі, невиконання індивідуального плану, пропуски навчальних занять без поважних причин та втрату зв'язку з відділом аспірантури.

Представник зазначала, що наказом директора № 27-а від 08 жовтня 2020 року за наслідками вступних іспитів Желтухіна О.В. було зараховано до аспірантури Інституту, як здобувача наукового ступеня третього науково-освітнього рівня (доктор філософії) за спеціальністю 032 «Історія та археологія» та призначено йому наукового керівника, професор Чекаленко Л.Д.

01 листопада 2020 року між Інститутом та відповідачем було укладено договір № 43, в якому було визначено права та обов'язки сторін.

29 грудня 2020 року на засіданні Вченої ради Інституту затверджено тему дисертації відповідача та його індивідуальний план. Індивідуальним планом Желтухіна О.В. було передбачено упродовж першого і другого семестрів навчання здача іспитів з чотирьох дисциплін, обов'язкове відвідування занять, написання статей і тез, участь у наукових конференціях. Наслідком не виконання відповідачем умов Договору та Індивідуального плану й стало відрахування Желтухіна О.В. з аспірантури Інституту.

Разом з тим на підготовку Желтухіна О.В. в аспірантурі Інституту витрачені бюджетні кошти в розмірі 29 858,90 грн.

Таким чином, представник позивача зазначає, що Інституту відповідачем було завдано майнової шкоди у вигляді вартості навчання за рахунок державного бюджету, у зв'язку з чим виникла необхідність у зверненні до суду з даним позовом.

Рішенням Корольовського районного суду міста Житомира від 22 травня 2025 року позов задоволено.

Не погоджуючись із судовим рішенням, Желтухін О.В. подав апеляційну скаргу, де просить його скасувати та ухвалити нове рішення, яким у задоволенні позовних вимог відмовити повністю. Крім того, просив здійснити новий розподіл судових витрат з урахуванням прийнятого рішення у справі.

Апеляційна скарга мотивована тим, що рішення є незаконним та необґрунтованим, оскільки ухвалене з неповним з'ясуванням обставин, що мають значення для справи, з порушенням норм матеріального та процесуального права, а висновки суду першої інстанції, викладені в рішенні, не відповідають обставинам справи.

Зазначає, що висновок суду першої інстанції, про наявність у нього обов'язку із відшкодування витрат на навчання в аспірантурі, виходячи зі змісту постанови Великої палати Верховного Суду від 29 травня 2019 року по справі №755/7554/18 є безпідставними та обґрунтованими, оскільки зміст правовідносин у даній справі та у справі №755/7554/18, висновки якої застосував місцевий суд у своєму рішенні, є різними, виходячи із різних обставин справ, умов правового регулювання конкретних правовідносин, і фактично-доказової бази, що виключає подібність правовідносин у вказаних справах за змістовним критерієм.

Суд першої інстанції встановив розмір нібито завданої шкоди лише на підставі довідки про завданні збитки, наданої позивачем. Однак, така довідка сама по собі не є достатньою для доведення розміру матеріальної шкоди. Фактично, за своєю суттю, складена позивачем в односторонньому порядку, довідка про нараховану та виплачену стипендію відповідачу та кошти за наукове керівництво науковому керівнику є лише розрахунком розміру вищезазначених сум та не є належним доказом (платіжним дорученням, банківською випискою по рахункам, тощо), що підтверджує її виплату та отримання відповідачем і науковим керівником.

В основу розрахунку розміру завданої шкоди в цій довідці було включено заробітну плату науковому керівнику (кошти за наукове керівництво аспірантом), що лежить у площині трудових правовідносин між останнім та позивачем та не відноситься до правовідносин щодо відшкодування витрат за навчання.

Вважає, що судом першої інстанції не було враховано, що так як навчальна програма, за якою здійснювалася підготовка відповідача як аспіранта, передбачала відрив від виробництва, виплачена стипендія виступала соціальним інструментом, який виражається у грошовому забезпеченні існування аспіранта на час навчання, у зв'язку з чим, остання витратами на навчання такого аспіранта не являється, а тому до спірних правовідносин має застосовуватись положення пункту 1 частини 1 статті 1215 ЦК України, згідно якої виплачена стипендія поверненню не підлягає.

Таким чином, висновки місцевого суду про завдання ним майнової шкоди позивачу є хибними, а самі правовідносини, які виникли між сторонами у справі є за своїм змістом договірними, а не делікатними. Тому підстав для задоволення позову немає.

Ухвалами Житомирського апеляційного суду від 29 липня 2025 року відкрито провадження у справі в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи та справу призначено до розгляду.

Відзив на апеляційну скаргу не надходив.

Згідно частини 3 статті 360 ЦПК України відсутність відзиву на апеляційну скаргу не перешкоджає перегляду рішення суду.

Відповідно до частини 13 статті 7 ЦПК України, розгляд справи здійснюється в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами.

Справа розглядається судом апеляційної інстанції за правилами, встановленими для розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження, з особливостями, встановленими главою I розділу V ЦПК України (частина 1 статті 368 ЦПК України).

Враховуючи наведене, розгляд справи здійснюється без повідомлення учасників справи.

Згідно з частиною 5 статті 268, статті 381 ЦПК України датою ухвалення рішення, ухваленого за відсутності учасників справи, є дата складення повного судового рішення.

Практика Європейського суду з прав людини з питань гарантій публічного характеру провадження у судових органах в контексті пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, свідчить про те, що публічний розгляд справи може бути виправданим не у кожному випадку (рішення від 08 грудня 1983 року у справі «Ахен v. Germany», заява № 8273/78, рішення від 25 квітня 2002 року «Varela Assalino contre le Portugal», заява № 64336/01). Так, у випадках, коли мають бути вирішені тільки питання права, то розгляд письмових заяв, на думку ЄСПЛ, є доцільнішим, ніж усні слухання, і розгляд справи на основі письмових доказів є достатнім. Зокрема, коли фактичні обставини не є предметом спору, а питання права не становлять особливої складності, та обставина, що відкритий розгляд не проводився, не є порушенням вимоги пункту 1 статті 6 Конвенції про проведення публічного розгляду справи.

Суд апеляційної інстанції створив учасникам процесу належні умови для ознайомлення з рухом справи шляхом надсилання процесуальних документів та апеляційної скарги, а також надав відповідачу строк для подачі відзиву.

Крім того, кожен з учасників справи має право безпосередньо знайомитися з її матеріалами, зокрема, з аргументами іншої сторони, та реагувати на ці аргументи відповідно до вимог ЦПК України.

Враховуючи характер спірних правовідносин між сторонами, предмет доказування, зважаючи на конкретні обставини у справі, які не вимагають проведення судового засідання з повідомленням сторін для повного та всебічного встановлення обставин справи, оскільки в матеріалах справи містяться докази, надані сторонами, наявні правові підстави для розгляду справи у порядку письмового провадження без участі сторін.

Перевіривши законність та обґрунтованість рішення суду першої інстанції відповідно до положень статті 367 ЦПК України, колегія суддів дійшла висновку, що апеляційна скарга не підлягає до задоволення з огляду на наступне.

Відповідно до [статті 263 ЦПК України](#) судове рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Статтею 367 ЦПК України передбачено, що суд апеляційної інстанції переглядає справу за наявними в ній і додатково поданими доказами та перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів та вимог апеляційної скарги.

Суд апеляційної інстанції досліджує докази, що стосуються фактів, на які учасники справи посилаються в апеляційній скарзі та (або) відзиві на неї.

Суд апеляційної інстанції не обмежений доводами та вимогами апеляційної скарги, якщо під час розгляду справи буде встановлено порушення норм процесуального права, які є обов'язковою підставою.

Задовольняючи позовні вимоги, суд першої інстанції виходив із їх доведеності та обґрунтованості належними доказами.

Колегія суддів погоджується із висновками суду першої інстанції, мотивуючи таким.

Місцевим судом встановлено та досліджено матеріалами справи, що наказом директора Державної установи «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України» (далі Інститут) № 27-а від 08 жовтня 2020 року Желтухіна О.В. зараховано до аспірантури Інституту, як здобувача наукового ступня третього науково-освітнього рівня (доктор філософії) за спеціальністю 032 «Історія та археологія» та призначено йому наукового керівника, професора Чекаленко Л.Д. (а.с. 13-14).

01 листопада 2020 року між Інститутом та Желтухіним О.В. було укладено Договір № 43 про підготовку аспіранта за державним замовленням (а.с. 15-17).

29 грудня 2020 року на засіданні Вченої ради Інституту затверджено тему дисертації Желтухіна О.В. та його Індивідуальний план, яким відповідачу передбачено упродовж першого і другого семестрів навчання здача іспитів з чотирьох дисциплін, обов'язкове відвідування занять, написання статей і тез, участь у наукових конференціях (а.с. 18, 19-20).

Відповідно до умов укладеного Договору (пункти 1.4 та 1.5), підготовка здобувача в аспірантурі здійснюється за освітньо-науковою програмою та навчальним планом аспірантури Інституту, які складаються з освітньої та наукової складових та індивідуального плану наукової роботи, які погоджуються з науковим керівником, затверджуються Вченою радою Інституту протягом двох місяців з дня зарахування до аспірантури та є обов'язковими до виконання здобувачем. Здобувач зобов'язаний проводити наукові дослідження згідно з індивідуальним планом наукової роботи, в якому визначаються зміст, строки виконання та обсяг наукових робіт, а також запланований строк захисту дисертації упродовж підготовки в аспірантурі.

Права та обов'язки сторін передбачені Розділом 2 даного Договору. Розділом 3 Договору передбачено, що за невиконання або неналежне виконання зобов'язань за цим договором сторони несуть відповідальність згідно з чинним законодавством України та цим Договором.

Наказом директора Державної установи «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України» № 06-3 7/к від 11 червня 2021 року, винесеного на виконання рішення Вченої ради Інституту від 10 червня 2021 року та у відповідності до статті 15 «Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)», Желтухіна О.В. було відраховано з числа аспірантів Інституту без права поновлення на навчання в аспірантурі за державним замовленням за грубі порушення правил навчання в аспірантурі, невиконання індивідуального плану, пропуски навчальних занять без поважних причин та втрату зв'язку з відділом аспірантури (а.с. 12).

Згідно долученого до позову розрахунку витрат на підготовку аспіранта за період з листопада 2020 року по лютий 2021 року Інституту спричинено збитків на суму 29 858,90 грн (а.с. 50).

Відповідно до загальних умов виконання зобов'язання, встановлених частиною 1 [статті 526 ЦК України](#), зобов'язання має виконуватись належним чином відповідно до умов договору та вимог цього [Кодексу](#), інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків (частина 1 [статті 626 ЦК України](#)).

Згідно статті 629 ЦК України, договір є обов'язковим для виконання сторонами.

[Статтею 610 ЦК України](#) визначено, що порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

За змістом [статті 611 ЦК України](#), у разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом, зокрема: припинення зобов'язання

внаслідок односторонньої відмови від зобов'язання, якщо це встановлено договором або законом, або розірвання договору; відшкодування збитків та моральної шкоди.

Згідно з частиною 1 [статті 46 Закону України «Про вищу освіту»](#), підставами для відрахування здобувача вищої освіти є: завершення навчання за відповідною освітньою (науковою) програмою; власне бажання; переведення до іншого навчального закладу; невиконання навчального плану; порушення умов договору (контракту), укладеного між вищим навчальним закладом та особою, яка навчається, або фізичною (юридичною) особою, яка оплачує таке навчання; інші випадки, передбачені законом.

Підготовка в аспірантурі (ад'юнктурі) і докторантурі здійснюється за рахунок, зокрема, видатків державного бюджету у державних закладах вищої освіти чи наукових установах за державним замовленням (п.3 Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою КМУ від 23.03.2016 №261).

Відповідно до п.15 вказаного Порядку, аспіранти і докторанти зобов'язані, крім іншого, виконувати індивідуальний план наукової роботи та систематично звітувати про хід його виконання на засіданні кафедри, відділу, лабораторії чи іншого підрозділу закладу вищої освіти, який уповноважений для цього його вченою радою, а також подавати до спеціалізованої вченої ради свої наукові досягнення у вигляді дисертації, або опублікованої монографії.

За змістом п.10 цього Порядку невиконання індивідуального плану наукової роботи або порушення строків індивідуального плану наукової роботи без поважних причин, передбачених законодавством, може бути підставою для ухвалення вченою радою закладу вищої освіти (наукової установи) рішення про відрахування аспіранта (ад'юнкта) або докторанта.

Особа, яка раніше проходила підготовку в аспірантурі (ад'юнктурі) за державним (регіональним) замовленням, може повторно вступити до закладу для підготовки в аспірантурі (ад'юнктурі) за державним (регіональним) замовленням лише за умови відшкодування коштів, витрачених на її підготовку, відповідно до законодавства (п. 29 Порядку).

З долученої до позову копії наказу № 06-37/к від 11 червня 2021 року вбачається, що аспірант Желтухін О.В. за не виконання індивідуального плану, пропуски навчальних занять без поважних причин та втрати зв'язку з відділом аспірантури, був відрахований з числа аспірантів Інституту без права поновлення на навчання в аспірантурі за державним замовленням за грубі порушення правил навчання в аспірантурі (а.с.12).

Як убачається із матеріалів справи, відповідачем не виконувався договір №43 про підготовку аспіранта за державним замовленням.

Із копії витягу із протоколу №3 засідання відділу теорії та методології всесвітньої історії від 16 березня 2021 року, копії акту №1 від 13 травня 2021 року та копії доповідної записки провідного наукового співробітника відділу історії нових незалежних держав Цапко О.М. слідує, що відповідач з моменту утвердження його теми дисертації та індивідуального плану до травня 2021 р. жодного разу не з'явився в Інституті, не відвідував занять, не складав іспитів, до 13 травня 2021 р. не надавав доказів публікування ним статей і тез у наукових виданнях, не зустрічався з науковим керівником для роботи над дисертаційним дослідженням, не з'являвся до керівництва аспірантури та Інституту у відповідь на офіційні запрошення, не звітував на відділі щодо виконання ним Індивідуального плану, не підписував жодних документів і відповідно не був атестований науковим керівником та отримав негативну оцінку виконання ним Індивідуального плану на засіданні відділу (а.с.25-27, 28, 29).

Наказом директора № 03-17/к від 23 березня 2021 р. на виконання рішення відділу теорії та методології за проявлене безвідповідальне ставлення до навчання в аспірантурі, пропуск занять без поважних причин, зриву термінів виконання індивідуального плану та не надання до відділу аспірантури оригіналів визначених чинним законодавством

документів відповідачу призупинено виплату стипендії до усунення зазначених недоліків (а.с. 30).

Наказом директора № 03/21-к від 11 травня 2021 р. за грубі порушення правил навчання в аспірантурі та на підставі п. 5.3. Положення про академічну доброчесність наукових, науково-педагогічних працівників та здобувачів вищої освіти третього рівня ДУ «Інститут всесвітньої історії НАН України» на Відповідача було накладене дисциплінарне стягнення у вигляді попередження (а.с. 31).

Колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції, що факт невиконання Желтухіним О.В. індивідуального плану навчання, що став підставою для його відрахування з аспірантури доведеним.

Вказаних висновків дійшла Велика Палата Верховного Суду у справі № 755/7554/18 щодо спору про відшкодування вартості навчання за підготовку аспіранта за рахунок державного замовлення у постанові від 29 травня 2019 року.

Колегія суддів не може погодитись із доводами апелянта в тій частині, що суд не мав застосовувати ці висновки Великої Палати Верховного Суду, оскільки скаргник у касаційній інстанції в справі, яка розглядалась Великою Палатою оскаржував судові рішення з підстав порушення правил предметної чи суб'єктної юрисдикції судами попередніх інстанцій. Тобто висновку Великої Палати Верховного Суду у цій справі стосовно застосування норм матеріального права у правовідносинах, які виникають у зв'язку відрахуванням аспіранта з аспірантури та подальшим відшкодуванням вартості навчання таким аспірантом, немає.

Відповідно до частини 4 [статті 263 ЦПК України](#) при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування відповідних норм права, викладені в постановках Верховного Суду. Аналогічну норму містять положення частини 6 [статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»](#).

Крім цього процесуальним законом визначені процесуальні механізми забезпечення єдності судової практики, що полягають у застосуванні спеціальної процедури відступу від висновків щодо застосування норм права, викладених у раніше постановлених рішеннях Верховного Суду. Логіка побудови й мета існування цих процесуальних механізмів указує на те, що в цілях застосування норм права в подібних правовідносинах за наявності протилежних правових висновків суду касаційної інстанції слід виходити з того, що висновки, які містяться в судових рішеннях судової палати Касаційного суду, мають перевагу на висновками колегії суддів, висновки об'єднаної палати Касаційного суду - над висновками палати чи колегії суддів цього суду, а висновки Великої Палати Верховного Суду - над висновками об'єднаної палати, палати й колегії суддів Касаційного суду.

Така правова позиція викладена у постанові Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 18.01.2021 у справі №Б-23/75-02 (н.р.Б-7346/2-19). У цьому висновку суд також звертається до правової позиції Верховного Суду, викладеної, зокрема, в постановках від 25.06.2019 у справі № 911/1418/17, від 15.01.2020 у справі № 914/261/18, від 12.02.2020 у справі № 916/2259/18.

Таким чином, суд першої інстанції, з'ясувавши, що відповідач всупереч укладеній між сторонами договору про підготовку аспіранта за рахунок державного замовлення не виконав індивідуального плану без поважних причин, у результаті чого останнього відраховано з аспірантури Інституту, дійшов правильного висновку, що з Желтухіна О.В. на користь позивача підлягає стягненню вартість навчання згідно з умовами укладеного між сторонами договору від 01 листопада 2020 року в розмірі, заявленому та розрахованому позивачем, і який відповідачем не спростовано.

Доводи апеляційної скарги про те, що виплачені йому кошти не підлягають поверненню в силу положень [статті 1215 ЦК України](#), є безпідставні, так як положення цієї [статті ЦК України](#) на правовідносини, які виникли між сторонами, не поширюються. При цьому отримані відповідачем кошти не є безпідставно набутим майном, що не

підлягає поверненню, так як їх виплата, а також їх відшкодування у разі порушення зобов'язань, передбачені умовами укладеного між сторонами договором.

Відповідно до статей [12](#), [81 ЦПК України](#) кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом. Докази подаються сторонами та іншими учасниками справи. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях. Кожна сторона несе ризик настання наслідків, пов'язаних із вчиненням чи невчиненням нею процесуальних дій.

Суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду заздалегідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), який міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів) ([стаття 89 ЦПК України](#)).

Велика Палата Верховного Суду неодноразово наголошувала на необхідності застосування передбачених процесуальним законом стандартів доказування та зазначала, що принцип змагальності забезпечує повноту дослідження обставин справи. Зокрема, цей принцип передбачає покладення тягаря доказування на сторони. Водночас цей принцип не створює для суду обов'язку вважати доведеною та встановленою обставину, про яку стверджує сторона. Таку обставину треба доказувати таким чином, аби реалізувати стандарт більшої переконливості, за яким висновок про існування стверджуваної обставини з урахуванням поданих доказів видається вірогіднішим ніж протилежний. Тобто певна обставина не може вважатися доведеною, допоки інша сторона її не спростує (концепція негативного доказу), оскільки за такого підходу принцип змагальності втрачає сенс (пункт 81 постанови Великої Палати Верховного Суду від 18 березня 2020 року у справі № 129/1033/13-ц).

Звертаючись до суду з позовом, Інститут в повному обсязі довів наявність підстав для відшкодування відповідачем витрат на навчання з огляду на невиконання останнім умов укладеного між сторонами договору №43 про підготовку аспіранта за державним замовленням від 1 листопада 2020 року.

На підтвердження розміру понесених на навчання відповідача витрат Інститут надав суду довідку про понесені збитки Інституту за період листопада 2020 року по лютий 2021 року у розмірі 29 858,90 грн (а.с. 50).

Відповідач, заперечуючи проти задоволення позовних вимог, належних та допустимих доказів на спростування доводів та вимог позивача не надав.

Надаючи оцінку зібраним у справі доказам, колегія суддів дійшла висновку, що суд першої інстанції дав належну оцінку обставинам, на які посилався позивач, як на підстави позову.

Висновки місцевого суду узгоджуються із правовою позицією Верховного Суду щодо даних правовідносин, а доводи апеляційної скарги спростовуються встановленими судом обставинами справи, по своїй суті зводяться до незгоди скаржника із прийнятим судом рішенням та ґрунтуються на власному тлумаченні норм матеріального права.

Європейський суд з прав людини вказав, що згідно з його усталеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються.

У зв'язку з викладеним суд першої інстанції обґрунтовано стягнув з Желтухіна О.В. на користь Державної установи «Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України» кошти у розмірі 29 858,90 грн витрачених на його підготовку, з яких 24 582,00 грн виплаченої Желтухіну О.В. стипендії та 5 276,90 грн виплаченої науковому керівнику відповідача заробітної плати.

Європейський суд з прав людини вказав, що згідно з його усталеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються. Хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення (SERVAVIN AND OTHERS v. UKRAINE, № 4909/04, § 58, ЄСПЛ, від 10 лютого 2010 року).

Доводи апеляційної скарги щодо незаконності рішення місцевого суду, наведені у скарзі, не спростовують встановлені у справі фактичні обставини та висновки, які ґрунтовно, повно викладені у мотивувальній частині оскаржуваного рішення суду, та зводяться до переоцінки доказів, незгоди апелянта з висновками щодо їх оцінки.

Згідно статті 89 ЦПК України, виключне право оцінки доказів належить суду, який має оцінювати докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів.

Таким чином, доводи апеляційної скарги про порушення судом норм матеріального та процесуального права є необґрунтованими, а рішення суду є законним та ґрунтується на встановлених обставинах справи.

За приписами пункту 1 частини 1 стаття 374 ЦПК України суд апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги має право залишити судові рішення без змін, а скаргу без задоволення.

Згідно статті 375 ЦПК України, суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а судові рішення без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції ухвалив судові рішення із додержанням норм матеріального та процесуального права.

Відтак, у відповідності до положень статті 375 ЦПК України, колегія дійшла висновку про наявність підстав для залишення апеляційної скарги без задоволення, а оскаржуваного рішення місцевого суду – без змін.

Відповідно до частин 1, 13 [статті 141 ЦПК України](#), судовий збір покладається на сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог. Якщо суд апеляційної чи касаційної інстанції, не передаючи справи на новий розгляд, змінює рішення або ухвалює нове, цей суд відповідно змінює розподіл судових витрат.

Оскільки апеляційну скаргу залишено без задоволення, то підстави для розподілу судових витрат відсутні.

За приписами пункту 2 частини 3 статті 389 ЦПК України судові рішення у малозначних справах не підлягають касаційному оскарженню. Малозначними, зокрема, є справи, у яких ціна позову не перевищує тридцяти розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб (пункт 1 частини 6 статті 19 ЦПК України). Дана справа є малозначною в сили вимог закону.

Керуючись ст. ст. 258, 259, 367, 368, 374, 375, 381-384, 389-391 ЦПК України, суд

у х в а л и в:

Апеляційну скаргу Желтухіна Олексія Володимировича залишити без задоволення, а рішення Корольовського районного суду міста Житомира від 22 травня 2025 року - без змін.

Постанова набирає законної сили з дня її ухвалення і оскарженню у касаційному порядку не підлягає, крім випадків, передбачених пунктом 2 частини 3 статті 389 ЦПК України.

Головуючий Судді